

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 8496/16
16.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца „ТАКОВО ОСИГУРАЊЕ“ а.д.о. – у ликвидацији, Крагујевац, чији је пуномоћник Милан Думић, адвокат из Крагујевца, против туженог АА из ..., чији је привремени заступник Живан Јеремић, адвокат из Крагујевца, ради накнаде штете-регреса, вредност предмета спора 511.400,00 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Крагујевцу П. 1098/15 од 02.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Крагујевцу П. 1098/15 од 02.11.2016. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 511.400,00 динара са законском затезном каматом на износ од 121.400,00 динара почев од 03.07.2012. године до исплате и на износ од 390.000,00 динара почев од 21.10.2012. године до исплате. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 364.650,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку, указујући на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. У жалби се указује да тужилац није доказао да је тужени самостално скривио насталу штету, да тужени иако под дејством алкохола није могао спречити настанак незгоде, те да је тужилац морао да се стара накнађена штета буде у складу са реалним стањем које је било од пре настанка штетног догађаја. Тужилац паушално определио висину штете и закључио са оштећенима вансудско поравнање. У смислу жалбених навода предложио је да се жалба усвоји, првостепена пресуда укине.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

Првостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај Суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка и члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога, јер је првостепени суд за одлуку коју је донео дао довољне и јасне разлоге, разлози који су дати нису међусобно противречни, нису противречни изведеним доказима у току поступка. С тога првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда у овом спору мале вредности, на дан године догодила се саобраћајна незгода у којој је учествовао тужени АА, који је управљао путничким возилом марке ..., тип ..., регистарских ознака ... и ББ из ... који је управљао путничким возилом марке ..., тип ..., регистарских ознака ..., а у возилу ... налазило се треће лице путник ВВ из Код туженог је констатовано присуство 1,25 промила алкохола у крви, док код ББ није констатовано присуство алкохола. Приликом удеса настала је материјална штета на возилима, а путник ВВ претрпела тешке телесне повреде у виду фрактуре десне руке.

Возило којим је управљао овде тужени осигурано је код тужиоца са почетком осигурања године до године, а власник возила ..., тип ..., обратио се тужиоцу ради накнаде штете на возилу и овде тужилац је исплатио том лицу износ од 130.689,00 динара и изгубљену зараду од 15.000,00 динара. Исплата је извршена дана 02.07.2011. године.

Даље је утврђено да је ВВ претрпела тешке телесне повреде, затворени прелом десне надлактице у дисталном делу, а као последица је остала умањена општа животна активност од 10% јер је ограничена покретљивост десног лакта, а присутни су болови при тежем физичком раду.

Утврђено је да је ВВ тужилац исплатио на име накнаде штете – нематеријалне износ од 390.000,00 динара и то дана 19.10.2012. године.

У првостепеном поступку обављено је и вештачење од стране вештака саобраћајне струке, затим вештака медицинске струке – ортопеда, вештака медицинске струке – психијатра, вештака машинске струке, као и вештака економско-финансијске струке.

Првостепени суд је утврдио да је до саобраћајног удеса дошло искључивом кривицом овде туженог, да је ВВ претрпела тешке телесне повреде са умањењем животне активности од 15%, затим да је трпела примарни страх јаког интензитета 5 минута, секундарни страх јаког интензитета 3 сата, а током болничког лечења је био присутан страх јаког интензитета у виду зебње и забринутости у трајању од 9 дана, док је у наредна 3 месеца био присутан страх средњег интензитета. Страх лаког интензитета ће трајати доживотно а који је страх резултат соматских последица. Према налазу вештака машинске струке наступила је штета на тужиочевом возилу марке ... од 131.575,80 динара. Даље је утврђено из налаза вештака економско-финансијске струке да је тужилац оштећенима исплатио укупно 535.689,00 динара, да је тужени пре покретања поступка уплатио тужиоцу 27.08.2011. године износ од 24.089,00 динара, а преостали износ од 511.400,00 динара није платио.

Првостепени суд је у свему прихватио налазе и мишљења горе наведених вештака.

Првостепени суд закључује да је тужени у моменту дешавања спорне саобраћајне незгоде управљао моторним возилом под дејством алкохола изнад дозвољене границе у смислу члана 187. став 3. Закона о безбедности на путевима, јер је имао 1,25 промила алкохола у крви, а највећа дозвољена граница је била у том моменту

0,30 мг/мл, те је тужени сагласно члану 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају изгубио право из осигурања и тужилац је стекао право да се од њега регресира за исплаћену штету.

Првостепени суд полазећи од утврђеног чињеничног стања, те примењујући материјално-правне одредбе из члана 929. став 1. и 939. Закона о облигационим односима као и одредбе члана 29. став 1. тачка 4. и 29. став 3. и 187. став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају усваја тужбени захтев.

На утврђено чињенично стање у овом спору мале вредности првостепени суд је правилно применио горе цитиране материјално-правне одредбе а за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које прихвата и овај Суд као другостепени.

Тужени претежно наводима у жалби побија утврђено чињенично стање а што не може успешно чинити сагласно одредби члана 479. став 1. Закона о парничном поступку.

Првостепени суд је чињенично стање утврдио на основу писмених доказа, те налаза и мишљења горе поменутих судских вештака, те сада у жалбеном поступку тужени не може успешно побијати утврђену чињеницу о искључивој кривици туженог за насталу саобраћајну незгоду. Такође првостепени суд је одлучио о висини потраживања тужиоца, јер је на основу налаза и мишљења вештака машинске струке утврђена висина материјалне штете на оштећеном возилу марке ... док је из налаза и мишљења вештака медицинске струке, утврђена која је висина нематеријалне штете која припада оштећеној ВВ, а који износ је тужилац исплатио. Дакле, насупрот жалбеним наводима туженог, висина штете је утврђена вештачењем, при чему је обављено и економско-финансијско вештачење како би се утврдила висина штете након делимичне исплате коју је тужени извршио пре овог спора. Висина штете и у погледу исплаћене изгубљене зараде од 15.000,00 динара утврђена је на основу економско-финансијског вештачења. Имајући наведено у виду, не стоје наводи из жалбе туженог да се тужилац није старао да надокнађена штета буде у складу са реалним стањем. У том смислу тужилац није паушално определио висину штете када је са оштећенима закључио вансудско поравнање и извршио исплату. Висина штете коју је исплатио тужилац потврђена је и изведеним доказима које је првостепени суд ценио у овом поступку.

Правилна је одлука првостепеног суда у погледу досуђене затезне камате овде тужиоцу, а затезна камата припада тужиоцу од момента извршених исплата.

Из свих наведених разлога жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде.

Правилна је одлука о трошковима поступка коју је првостепени суд донео применом члана 150., 154. и 163. Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ, ТТ, као и трошкова вештачења које је сносио тужилац.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као изреци.

МН/ОПГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Александра Поповић, с. р.

За тачност отправка